

findes, og den relative Dyrktid, som er indtraadt, ligger visstnok ikke deri, at Staten enten skal tilskynde til offentlige Arbejder — hvilket jeg er overbevist om, at Regjeringen heller ikke paa nogen mulig Maade tænker paa — men fandelig heller ikke deri, at vi gennem Finantsloven uddele, selv om det sker gennem „de Fattiges Kasse“, Almisse til dem, der trænge. (Stemmer: Almisse!) Ja, netop. Det bliver ikke en Almisse, der faar Fattigunderstøttelsens Virkninger, men en Almisse bliver det ligefuldt. „Almisse“ er jo et meget smukt, og kristeligt Ord, der ikke indeholder i og for sig noget Krænkende for Bevidstheden; men rigtignok indeholder det, at der mangler Selvstændighed hos dem, der nødsages til at modtage den. Veien ligger ikke i, siger jeg, at vi ved Finantsloven uddele Almisse gennem „de Fattiges Kasser“ omkring i Kommunerne, men Veien er den, at Samfundet efter at have spredt sine Kræfter for vidt og forsøgt paa Opgaver, der oversteg dets Gænge, tager sig selv sammen, begrænser sig og lærer at spare, og at denne Sands for at spare ikke alene gjør sig gjældende hos dem, der have lidt Tab paa Kapital under de sidste Marts Tilbagegang, men tillige og fortrinnsvis hos dem, der høre til de arbejdende Klasser og have været vant til at bruge op i Dag, hvad de fortjente igaar, men ofte gennem haarde Lidelser maa modtage den Lære, at det gjælder om ikke altid at bruge, hvad man har, men, naar Leilighed dertil gives, at lægge Noget til Side for de onde Dage. Med andre Ord: Medicinen for det, der tales om, er i Virkeligheden Samfundets egen Bevidsthed om, at det har baaret sig forkert ad, og at det skal stræbe at rette paa de begaaede Feil. At der saa i Mellemtiden, indtil Virkningerne kunne gjøre sig gjældende, ydes Bistand til dem, der trænge, deri er jeg enig, og at det bør gjøres saa vidt muligt uden at bringes ind under Former, der kunne krænke Personligheden, deri er jeg ogsaa enig; men dette Forslag, som gjør et Greb ned i Statskassen og tager en Million for at uddele dem i Hælfseportioner — for at jeg skal gjen tage dette Udtryk — til alle Landets Kommuner, er et Forslag, som, om det end i Dieblisset kan finde et Flertal i denne Sal, ganske vist i Løbet af kort Tid vil for enhver, der alvorlig overveier disse Forhold, stille sig som Noget, der i sig selv er ganske uberettiget og svangert med meget farlige Følger.

Formanden (Krabbe): Jeg tror ikke at burde lade mig friste af den Omstændighed, at det ærede Medlems Ord tale af Formandens Handling var til en vis Grad anerkjendende, til at undlade den Bemærkning, at Formandens Handlinger i Virkeligheden — deri er jeg noget uenig med det ærede Medlem — maa være udenfor Omtale i Thinget, slet ikke naturligvis af

personligt Hensyn til Formanden, men fordi Konsekventerne af det modsatte Princip lettelig vilde føre til Forstyrrelse af Husets Orden.

Ville: Jeg er fuldstændig enig med den ærede Formand i Misligheden af Konsekventerne, naar Sligt indtræder. Men jeg turde maaske ogsaa mødes med den ærede Formand, naar jeg udtaler den Anskuelse, at Opgaven derhos ogsaa for den, der til enhver Tid er Folkethingets eller Landstingets Formand, maa være at indskrænke sine Handlinger til denne Sal, thi der ere de udenfor den Kritik, som Formanden anser for uberettiget.

Formanden (Krabbe): Jeg er deri ikke enig med det ærede Medlem. Formandens Optræden udenfor Salen har ogsaa sin Plads. Det er Formandens Sag i hvert enkelt Tilfælde at afstikke sine egne Grænser, og Thingets Kritik over, om han har fulgt de rette Grænser eller ikke, ligger i det 4 Ugers Valg.

Conseilpræsidenten og Finantsministeren (Strup): Der er kun et af de af mig stillede Forslag, som have foranlediget den ærede Ordfører og andre ærede Medlemmer til at ytre sig, og det er kun et af de iøvrigt foreliggende Forslag, som kan foranledige mig til at fremkomme med Bemærkninger. Jeg skal altsaa indskrænke mig til at udtale mig om Vædringsforslaget under Nr. 2, som er stillet af mig, og om Vædringsforslaget under Nr. 12, stillet af et Flertal i Udvalget. Det af mig stillede Vædringsforslag er blevet tiltraadt af Udvalget i dets Helhed, men det foranledigede dog den ærede Ordfører til at gjøre adskillige Bemærkninger, som nærmest havde Karakteren af Indvendinger. Jeg skal ikke at undlade at følge den ærede Ordfører i de Bemærkninger, som gif ud paa at angive, hvorledes Vædringsforslaget efter hans Mening maatte være at forstaa. Den ærede Ordfører bemærkede først, og som det forekom mig som en Mangel ved Forslaget, at det ikke angav hvilken Rente der skulde svares af Laanene. Naar der overhovedet ikke er foreskrevet Finantsministeren, hvilken Rente han skal tilveiebringe af de Staten tilhørende Kapitaler, som han anbringer, forekommer det mig, at det vilde være besynderligt, om der i et Forslag som dette var blevet angivet en bestemt Rente. — Dernæst bemærkede den ærede Ordfører, at der ikke er angivet Noget om, paa hvor lang Tid disse Laan kunde gives, og den ærede Ordfører kom ved nærmere at omtale Bestemmelserne i Vædringsforslaget, dersom jeg forstod ham ret, til det Resultat, at Laanet eventuelt kunde gives paa ubestemt lang Tid. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at selve Udtrykket i Vædringsforslaget er, at det er midlertidige Laan, og allerede deri, tror jeg,